

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O lam! som ingen syndens gift har saaret,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O lam! som ingen syndens gift har saaret," i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56*, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid80450/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

Ja meer, med dig paa denne jord
 Hver stund korsfæst at være,
 Dog derhos ønsker, at jeg maa
 Som lammet dertil taalig gaae.

4. Lad bruse pine, kors og nød
 Som havets salte bølger,
 Og hvad der med en voldsom død
 Af spot og pine følger,
 Naar jeg kun ved min vee og skam
 Maa findes taalig som et lam.

5. Jeg veed, man uden kors og trang
 Til kronen ey kand træde,
 Fordi du gikst den samme gang
 Hæn ind i himlens glæde,
 Hvo ey med dig til kors vil gaae,
 Kand ey for dig med kronen staae.

Nr. 35.

Mel. Vreden dia uvend etc.

65 **O** lam! som ingen syndens gift har saaret,
 I din fuldkomme reenhed ubeskaaret,
 U-endelig meer deylig end den klare
 GUDs Engle-skare.

2. Du est den rene, af GUDs aand undfangen,
 Deylig som solen i din glands opgangen,
 Som blant os torne lod sig deylig skue,
 Min søde drue.

3, 3-4: med dig paa denne jord hver stund korsfæst at være] at jeg paa denne jord korsfæstet moatte være. *GU-2*. orig.: zu jeder stund geerwünscht sehn und erden. 4.1: Lad bruse pine, kors og nød] Lad bruse, pine Kors og Nød. *GU-4, 2*: havets] *Hausens G*, 5, 2: gikst] *gik 167*.
 Nr. 35. *GU-2*: 1, 1: syndens] *Syndens G*, 2, 1: du est den rene] du est det rene. *GU-2*. orig.: das heil'ge.

3, 5: dog derhos ønsker] subjektet sjeg. er udeladt, jfr. nr. 31, 8. — 4, 1-2: bruse... som havets salte bølger] Dette naturbillede findes ikke i originalen. — 4, 5: ved] midt i. — 5, 1: trang] trængsel. — 5, 2 og 6: kronen] Billedet findes ikke i originalen.
 Nr. 35. Oversættelse. O Lamme! das keine stude je befecket, J. A. Freylinghausen, *Schr.* s. 118. — 2, 2-4: Naturbillederne solen, torne, drue findes ikke i originalen. — 2, 3: os torne] jfr. nr. 10, 1 og 7.

3. Hvor gaaer det til, at du da staaer opskrevet
Som den, der havde alle synder drevet,
Ret som der var i ondskab ey din lige
Paa jorderige.

4. Afgrunden ey allene, men tillige
Hinten dig selv begynder at bekrige,
Mægtige skarer seer man at fremtrine
Til dig at pine.

5. Der ligger du i angst og blodig søle,
Hvo kand begribe hvad du maatte føle,
Man seer dig for GUDs grumme vredes lue
Skjelve og grue.

6. Man griber dig, og fører som en fange,
Man spytter paa dig, skaaer og gjør dig bange,
Torne og piidske gjør dit ømme hierte
Utrolig smerte.

7. Du holdtes en forbandet ting at være,
Dig at begrine holdt man for en ære,
Af GUD forladt du var, og maatte smage
Helvedes plage.

8. Menniske siig: Er dette ey en plage,
Hvortil man skulde grove syndre jage;
Hvi skal uskyldigheden selv da lide
Saa haard en qvide.

66

9. Det var, for hand vor giæld sig lod tilskrive,
Derfor hand maatte sig til døden give,
Til gielden, for de skyldige at spare,
Borgen maa svare.

6, 3: piidske] piidsker G1-2. 8, 1: menniske] menneske J1-2+7.

V. 3: 2. Kør. 5, 21: Gud øgjorde [Kristus] til synds, forstået i den betydning, at han regnede ham som den største synder. — 3, 2: drevet] bedrevet. — 4, 1: afgrunden] helvede. — 4, 2: at bekrige] Der tænkes på, at Gud lagde straffen på Kristus, Es. 53, 5. — 5, 1: der ligger du i angst og blodig søle] i Gethsemane, Mk. 14, 35; Lk. 22, 44. — 7, 1: Gal. 3, 13. — 7, 9: Mt. 27, 48. — 9, 1: for] fordi. — 9, 1 flg: Kol. 2, 14. — 9, 4: borgen] garantien, kautionisten.

10. Ustraffet kunde synden aldrig blive,
Til hvilken GUD lod dødsens-dom opskrive,
Den sag engang paa jorden maa fuldbyrdes,
JESUS skal myrdes.

11. Hvad synden er, hvad pløge den fortiener,
Har GUD, før hånd med syndre sig forener,
Ved sandan strængthed skuldet aabenbare,
Kand ikke spare.

12. Hav tak, o kam! at du paatog den pine,
Og i GUDs vredes-perse lod dig trine,
Saa taalig i den svare lue brændte,
Som jeg fortiente.

13. I sandhed, du har haaret al min smerte,
Straffen blev lagt paa dit uskyldig hierte,
At du mig kunde fred og frelse skaffe,
Lod du dig straffe.

14. Jeg tager an, hvad du til veye bragte,
Jeg troer, at du just derfor lod dig slagte,
At mig, som nu er frie fra syndens brøde,
Intet kand døde.

67 15. Ach! styrk min troe, at den kand stase sin prøve,
Og lader sig ey denne skal herøve,
Som ey med alt, hvad verden har i eye,
Bringes til veye.

16. Lad mig din pines frugter stedse nyde,
Lad denne kilde paa mit hierte flyde,
At jeg mig ved din pines purpur-klæde
Stedse kand glæde.

10, 2: dødsens-dom] dødens dom J¹⁻⁷. 12, 2: vredes-perse] vredes perse J¹⁻⁷. 12, 3: taalig] taalig G. 13, 2: uskyldig] uskyldigt G. 14, 3: syndens] Syndens G.

12, 2: i GUDs vredes-perse lod dig trine] Joh. Åh. 14, 19-20; 19, 15; det bibelske billede er hentet fra vinhesten, hvor dixerne blev trådt med fødder i vinpersen og saften på den måde presset ud. — V. 13: Es. 53, 4-5. — 13, 3: at] for at. — 14, 1: tager an] modtager. — 16, 3: din pines purpur-klæde] Mk. 15, 17; Joh. 19, 2.

17. Synden, som nu i dig har mist sit rige,
Lad den nu og med skam og skjædsel vige,
At jeg den samme i mig aldrig mere
Lader regiere.

18. Kun dig! kun dig! mit lam skal hermed livet
Til eyedom aldeles være givet,
Hvortil du har mig ved din pine vunden
Og løst forbunden.

19. Saa skal og kand mig intet fra dig vende,
Jeg bliver din til livets sidste ende,
Da jeg din priis derfor med engle-tunge
Stedse vil siunge.

Nr. 36.

O! min kjerlighed og glæde,
Du forønskte salighed,
Som af medynk vilde træde
I din pines jammer ned,
Og saa villig var til rede
Med dit blod, o milde lam,
Til at slukke himlens vrede
For al verdens synd og skam.

2. Kjerlighed, som saa forfærdet
Udi urte-gaarden stod,
Var dog udi sindet bærdet
Til at lide indtil blod.

68

18, 2: *eyedom*] *egendom 167.*
Nr. 36. *64-7.*

17, 1: *i dig*] Tanken er naturligvis ikke, at Synden har mistet sit magtearvde i Jesus; for i ham havde den jo aldrig haft nogen magt. Men der menes, at i og med Jesus — ved hans værk og i Ervssamfundet med ham — har synden mistet sin herremagt jfr. Rom. 8, 2. — 17, 3: *den samme*] synden. — 18, 3: 1. Korr. 6, 20; 7, 23. — 18, 4: *forbunden*] forpligget.
Nr. 36. Oversættelse. O du liebe meiner Liebe, Elisabeth von Senitz, Schr. s. 111.